

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstinget. № 49.

Fjerde Session.

36te Møde.

Fredagen d. 17. December.

(Fortf.)

Man (fortf.): Det har jeg havt mange Leiligheder til at erfare, og jeg er vis paa, at, naar disse Ord, „2 Tønder Hartkorn“, eller en lignende Betegnelse, kommer ind i Loven, vil det bidrage ikke saa lidet til at anbefale denne Lov til Beboerne paa Landet. Og endelig er der een Betragtning i denne Henseende, som jeg skal tillade mig at gjøre gjældende; og det er den, at, siden Sognepræsten skal ud af Sogneraadet, og han, selv i Egenkab af valgt Medlem, kun behøver at overtage Formandskabet hvert tredje Aar, vil det paa adskillige Steder blive Tilfældet, at man vælger en Bonde til Formand. Skulde vi da ikke have lidt Medlidenshed med en saadan Mand, som var uvant til alle disse Forhold, og undlade at sætte ham ind i et saadant indviklet Valgvæsen, som det foreslaaede, naar han dog kan faae det langt lettere ved at holde sig til de gamle Lister over de Valgberettigede til Folkethinget?

Den høitagede Indenrigsminister har ved Sagens første Behandling havt især to Ting at indvende mod de Betænkkeligheder, jeg havde ved at gaae ind paa Udvalgets Forslag om Valgrettsænsus, og den ene af disse Indvendinger lod meget kort saaledes, at det var jo ikke saa vanffeligt at beregne disse Naturalydelsers osv., thi Sogneforstanderskaberne maatte jo vel have Lister over, hvad der udfriives. Det er mig særdeles kært, at jeg, istedetfor at gjendrive den høitagede Minister i den Henseende, kan beraade mig paa en saa vægtig Autoritet som den høitagede 5te Landstingsmand for Kjøbenhavn (Drsted), der er saa bekendt for sit skarpe Blik til at opdage selv den mindste Ubetydelighed i en Sag, som ellers

undgaaer de Flestes Opmærksomhed. Og han har saa træffende bemærket, og jeg kan stadfæste det, at Sogneforstanderskaberne have virkelig ikke alle de Lister, som kunne blive nødvendige, f. Ex. over Pengeværdien af det Arbejde, som Beboerne i Aarets Løb have udført paa Sognets Biveie, og over de Sognereiser, som ere blevne præsterede (Jo! Jo!); — nei, jeg beder om Forladelse, ikke over dem, som ere blevne præsterede i det foregaaende Aar; de have vel Kjørseleksregulativer, men ikke Fortegnelse over de Kjørser, som ere præsterede (En Stemme: Sognefogderne have dem!), — ja, men Sognefoged er Et, og Sogneforstanderskab noget Andet. Jeg veed nok, hvad jeg siger (Munterhed), thi jeg er inde i det Slags Sager; og endelig have Sogneforstanderskaberne ikke Fortegnelser over de Naturalpræstationer, som ydes til Skolevæsenet, som jeg ikke her skal opregne i det Enkelte, men som paa de fleste Steder ere temmelig mange i Tallet. — Den anden Indvending, som den høitagede Indenrigsminister gjorde mod mine Betænkkeligheder, synes vel at være af langt større Betydning, idet han nemlig sagde, at 15 Folkethingsmænd havde erklæret sig for en lignende Bestemmelse som det ærede Udvalg. Bistot, 15 Folkethingsmænd mod 1 Landstingsmand! — her er Partiet altfor ulige, og jeg kommer vel til at tage Hatten af for hine Herrer og erklære, at jeg har taget reent feil. Nu, jeg veed ikke, hvad det er for 15 Folkethingsmænd, den høitagede Indenrigsminister har meent, jeg kan derfor tale saameget mere uforbeholdent om denne Sag. Jeg vil gjerne ansee dem Allesammen for at være langt klogere, langt dygtigere og skarpsindigere end jeg; men i Kjendskab til de communale Forhold paa Landet, viger jeg ikke for Noget af dem; thi det er en Sag, jeg har havt stor Interesse for, og hvormed jeg særligt har beskæftiget mig, navnlig i de